Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B** **AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/92/EK IRÁNYELVE**

(2002. december 9.)

a biztosítási közvetítésről

(HL L 9., 2003.1.15., 3. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	Az Európai Parlament és a Tanács 2014/65/EU irányelve (2014. május 15.)	L 173	349	2014.6.12.

▼B

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/92/EK IRÁNYELVE

(2002. december 9.)

a biztosítási közvetítésről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 47. cikke (2) bekezdésére és 55. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([2]),

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([3]),

mivel:

(1) A biztosítás- és viszontbiztosítás-közvetítők központi szerepet töltenek be a biztosítási és a viszontbiztosítási termékek értékesítésében a Közösségben.

(2) A biztosítási ügynökök és alkuszok (korábbi ISIC 630 csoport) tevékenységével összefüggésben a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását segítő intézkedésekről és különösen az említett tevékenységekre vonatkozó átmeneti intézkedésekről szóló, 1976. december 13-i 77/92/EGK tanácsi irányelv ([4]) jelentette az első lépést, amely elősegítette a biztosítási ügynöki és alkuszi tevékenységgel összefüggésben a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását.

(3) Mindaddig a 77/92/EGK irányelvet kellett alkalmazni, amíg a biztosítási ügynöki és alkuszi tevékenység megkezdésére és folytatására vonatkozó nemzeti szabályok összhangba hozására vonatkozó rendelkezések hatályba nem léptek.

([1]) HL C 92. E., 2001.1.30., 245. o.
([2]) HL C 221., 2001.8.7., 121. o.
([3]) Az Európai Parlament 2001. november 14-i véleménye (HL C 140. E., 2002.6.13., 167. o.), a Tanács 2002. március 18-i közös álláspontja (HL C 145. E., 2002.6.18., 1. o.) és az Európai Parlament 2002. június 13-i határozata (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé), a Tanács 2002. június 28-i határozata.
([4]) HL L 26., 1977.1.31., 14. o. Az 1994. évi csatlakozási okmánnyal módosított irányelv.

▼B

(4) A biztosítási közvetítőkről szóló, 1991. december 18-i 92/48/EGK bizottsági ajánlást ([1]) a tagállamok nagymértékben követték, és ez az ajánlás segített abban, hogy a biztosítási közvetítőkre vonatkozó szakmai követelmények és nyilvántartásuk tekintetében a nemzeti szabályozások közelebb kerültek egymáshoz.

(5) Ugyanakkor, még mindig lényeges eltérések vannak a nemzeti szabályozások között, amelyek a belső piacon akadályt jelentenek a biztosítás- és a viszontbiztosítás-közvetítői tevékenység megkezdése és folytatása tekintetében. Ennek következtében a 77/92/EGK irányelvet egy újabb irányelvvel kell felváltani.

(6) A biztosítási- és viszontbiztosítási közvetítőknek képesnek kell lenniük arra, hogy éljenek a Szerződésben megfogalmazott, a tevékenységük megkezdésére és gyakorlására vonatkozó szabadságaikkal.

(7) Annak hiánya, hogy a biztosítási közvetítők szabadon működhessenek a Közösség területén meggátolja az egységes piac megfelelő működését a biztosítások terén.

(8) Ennek következtében a biztosításközvetítői tevékenységet kezdő és folytató személyekkel kapcsolatos szakmai követelményekre és nyilvántartásukra vonatkozó nemzeti szabályok összehangolása hozzájárulhat mind a pénzügyi szolgáltatások egységes piacához, mind a fogyasztók védelmének kiterjesztéséhez ezen a területen.

(9) Ügynökként, alkuszként és „bankbiztosítási” közvetítőként biztosítási termékeket többfajta személy és intézmény értékesíthet. A közvetítők egyenlő kezelése és a fogyasztók védelme megköveteli ezen irányelv alkalmazását mindezen személyek és szervezetek vonatkozásában.

(10) Ez az irányelv tartalmazza a „szerződéses biztosítási közvetítő” meghatározását, amely figyelembe veszi bizonyos tagállamok piacainak jellemzőit, és amelynek az a célja, hogy megteremtse az ilyen közvetítők nyilvántartására vonatkozó feltételeket. E meghatározásnak nem az a célja, hogy kizárja a tagállamok hasonló meghatározásait az olyan biztosítási közvetítők vonatkozásában, akik miközben valamely biztosítási vállalkozás részére és nevében, valamint a vállalkozás teljes felelőssége mellett járnak el, az ezen irányelv által megállapított pénzügyi biztosítékoknak megfelelően jogosultak díjak vagy olyan összegek átvételére, amelyet az ügyfélnek szántak.

(11) Ezt az irányelvet azokra a személyekre kell alkalmazni, akik harmadik felek számára, olyan biztosításközvetítői tevékenységet végeznek ellenszolgáltatás fejében, amely lehet anyagi jellegű vagy más, megállapodás alapján járó, teljesítményhez kötött gazdasági előny.

([1]) HL L 19., 1992.1.28., 32. o.

▼B

(12) Ezt az irányelvet nem kell alkalmazni azokra a személyekre, akik más jellegű szakmai tevékenységet folytatnak, például az adószakértőkre vagy a könyvelőkre, akik szakmai tevékenységük kifejtése során eseti jelleggel adnak tanácsot a biztosítási fedezettel kapcsolatban; ugyancsak nem kell ezt az irányelvet alkalmazni akkor, ha csupán a biztosítási termékekről általános jelleggel történő tájékoztatásra kerül sor, feltéve hogy ennek a tevékenységnek nem az a célja, hogy segítséget nyújtson a fogyasztónak biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződés megkötéséhez, vagy teljesítéséhez, illetve nem is az, hogy egy biztosítási vagy viszontbiztosítási vállalkozás szakmai kárügyintézését végezze, sem pedig a kárrendezés és a szakértői kárbecslés.

(13) Ezt az irányelvet nem kell alkalmazni azokra a személyekre, akik a biztosításközvetítői tevékenységet bizonyos szigorú feltételek mellett melléktevékenységként végzik.

(14) A biztosítás- és viszontbiztosítás-közvetítőket nyilvántartásba kell venni annak a tagállamnak az illetékes hatóságánál, amelyben lakóhelyük vagy székhelyük található, feltéve hogy megfelelnek a szaktudásra, a jó hírnévre, a szakmai kártérítési fedezetre és pénzügyi teljesítőképességre vonatkozó szigorú szakmai követelményeknek.

(15) Az ilyen nyilvántartásba vétel lehetővé teszi a biztosítási és viszontbiztosítási közvetítőnek azt, hogy a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján más tagállamokban is kifejthessék működésüket, feltéve hogy sor került az illetékes hatóságok között a megfelelő értesítési eljárásra.

(16) Megfelelő szankciókat kell alkalmazni az olyan személyekkel szemben, akik nyilvántartásba vétel nélkül végeznek biztosítás- vagy viszontbiztosítás-közvetítői tevékenységet, az olyan biztosítóintézetekkel vagy viszontbiztosítókkal szemben, amelyek nyilvántartásba nem vett közvetítők szolgáltatásait veszik igénybe, illetve olyan közvetítőkkel szemben, akik nem felelnek meg az ennek az irányelvnek megfelelően elfogadott nemzeti rendelkezéseknek.

(17) Az illetékes hatóságok közötti együttműködés és információcsere alapvető jelentőségű a fogyasztók védelme és annak biztosítása érdekében, hogy megőrizzék a biztosítási és a viszontbiztosítási üzleti tevékenység megbízhatóságát az egységes piacon.

(18) Az ügyfél számára alapvető fontosságú, hogy tudja, olyan közvetítővel tárgyal, aki a biztosítóintézetek széles körének termékeivel vagy a biztosítóintézetek meghatározott körének termékeivel kapcsolatosan látja el tanácsokkal.

▼B

(19) Ennek az irányelveknek meg kell határoznia a biztosításközvetítő azon kötelezettségeit, amelyeknek az ügyfelek tájékoztatása során teljesítenie kell. Ezen a területen bármely tagállam fenntarthat vagy elfogadhat szigorúbb rendelkezéseket a biztosításközvetítők tekintetében, azok székhelyétől függetlenül, amennyiben a területén közvetítői tevékenységet fejtenek ki, feltéve hogy az ilyen szigorúbb rendelkezések összhangban vannak a közösségi joggal, beleértve a belső piacon az információs társadalmi szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem jogi vonatkozásairól („Irányelv az elektronikus kereskedelemről”) szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet ([1]).

(20) Amennyiben a közvetítő kijelenti, hogy a biztosítóintézetek széles körének termékeivel kapcsolatban nyújt tanácsot, akkor köteles a piacon elérhető termékekről tisztességes és kellően széleskörű elemzést nyújtani. Ezen kívül minden közvetítő köteles bemutatni azokat az érveket, amelyek alátámasztják az általa adott tanácsot.

(21) Kevéssé van szükség az ilyen tájékoztatás megadására, amikor az ügyfél egy vállalkozás, amely kereskedelmi vagy ipari kockázatokra keres viszontbiztosítási vagy biztosítási fedezetet.

(22) Szükség van megfelelő és hatékony panasz és jogorvoslati eljárásokra a tagállamokban a biztosításközvetítők és az ügyfelek közötti viták rendezésére, adott esetben a már létező eljárások felhasználásával.

(23) Az ügyfelek azon jogának sérelme nélkül, hogy bírósági eljárást indíthassanak, a tagállamoknak arra kell bátorítaniuk azokat a köz- vagy magántestületeket, amelyeket azért hoztak létre, hogy a vitákat a bíróságon kívül rendezzék, hogy működjenek együtt a határokon átterjedő viták rendezésében. Ilyen együttműködés lehet például az, hogy lehetővé teszik a fogyasztók számára olyan nem bírói testületekkel való kapcsolatfelvételt, amelyeket a lakóhelyük szerinti tagállamban hoztak létre olyan panaszok intézésére, amelyek egy más tagállamban székhellyel rendelkező biztosítási közvetítővel kapcsolatosak. A FIN-NET hálózat kialakítása megnövelt támogatást nyújt a fogyasztóknak abban az esetben, ha határon átnyúló szolgáltatást vesznek igénybe. Az eljárásokról szóló szabályoknak figyelemmel kell lenniük a fogyasztói jogviták bírósági eljáráson kívüli rendezéséért felelős testületekre vonatkozó elvekről szóló, 1998. március 30-i 98/257/EK bizottsági ajánlásra ([2]).

(24) A 77/92/EGK irányelv következésképpen hatályát veszti,

([1]) HL L 178., 2000.7.17., 1. o.
([2]) HL L 115., 1998.4.17., 31. o.

▼B

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Hatály

(1) Ez az irányelv a valamely tagállamban letelepedett vagy letelepedni szándékozó természetes és jogi személyek biztosítási és viszontbiztosítási tevékenységének megkezdésére és folytatására vonatkozó szabályokat állapítja meg.

(2) Ez az irányelv nem vonatkozik azokra a személyekre, akik biztosítási szerződésekkel kapcsolatos közvetítői tevékenységet folytatnak, ha az összes következő feltétel fennáll:

a) a biztosítási szerződés csak az általa nyújtott biztosítási fedezetet ismeretét követeli meg;

b) a biztosítási szerződés nem életbiztosítási szerződés;

c) a biztosítási szerződés nem nyújt fedezetet semmiféle felelősségi kockázatra;

d) a személy fő szakmai tevékenysége nem a biztosítási közvetítés;

e) a biztosítás valamely szolgáltató termékéhez vagy szolgáltatásához képest kiegészítő jellegű, amennyiben az ilyen biztosítás fedezetet nyújt:

   i. a csőd vagy az ilyen szolgáltató által nyújtott javak elveszésének vagy sérülésének kockázatával kapcsolatosan;

   ii. poggyász megsérülésével vagy elveszésével, és az attól a szolgáltatótól megrendelt utazáshoz kapcsolódó egyéb kockázatokkal kapcsolatosan, még abban az esetben is, ha a biztosítás életbiztosítási vagy felelősségi kockázatokra is kiterjed, feltéve hogy a fedezet kiegészítő jellegű az adott utazás kockázataira vonatkozó fő fedezethez képest;

f) az éves díj nem haladja meg az 500 eurót, és a biztosítási szerződés teljes tartama, beleértve a megújításokat is, nem haladja meg az öt évet.

(3) Ez az irányelv nem vonatkozik az olyan biztosítás- és viszontbiztosítás-közvetítői szolgáltatásokra, amelyek Közösségen kívüli kockázatokra és kötelezettségvállalásokra vonatkoznak.

▼B

Ez az irányelv nem érinti a tagállamnak a biztosításközvetítési üzleti tevékenységre vonatkozó jogát, amely a harmadik országban létrejött és a területén működő biztosítási és viszontbiztosítási közvetítőkre vonatkozik a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapelvének megfelelően, feltéve hogy azonos bánásmód illeti meg mindazokat a személyeket, akik a piacon biztosításközvetítői tevékenységet folytatnak, vagy erre felhatalmazást kaptak.

Ez az irányelv nem szabályozza a harmadik országokban folytatott biztosításközvetítői tevékenységet, sem a Közösség biztosítóintézetek vagy viszontbiztosítók harmadik országokban, biztosításközvetítők útján folytatott tevékenységét, ahogyan az az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelvben ([1]), valamint a közvetlen életbiztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1979. március 5-i 79/267/EGK első tanácsi irányelvben ([2]) meghatározásra került.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „a biztosítóintézet” olyan vállalkozást jelent, amelyet a 73/239/EGK irányelv 6. cikkének vagy a 79/267/EGK irányelv 6. cikkének megfelelően hivatalosan engedélyeztek;

2. „a viszontbiztosító” a biztosítóintézettől vagy nem tagállam biztosítóintézetétől eltérő olyan vállalkozást jelent, amelynek fő üzleti tevékenysége abban áll, hogy biztosítóintézettől, nem tagállam biztosítóintézettől, vagy más viszontbiztosítótól elfogadja az átengedett kockázatokat;

3. „a biztosítási közvetítés” biztosítási szerződések bemutatásával, ajánlattétellel, vagy más biztosítási szerződések megkötésének előkészítésével kapcsolatos tevékenységek, vagy az ilyen szerződések megkötése, illetve közreműködés az ilyen szerződések kezelésében és teljesítésében, különös tekintettel a követelésekre.

▼M1

Ezen irányelv IIIA. fejezetének kivételével, ezek a tevékenységek nem tekintendők biztosítási közvetítésnek vagy biztosításforgalmazásnak, amikor azokat egy biztosítóintézet fejti ki vagy olyan biztosítóintézet alkalmazottja, akinek a tevékenységéért a biztosítóintézet felelősséget visel.

([1]) HL L 228., 1973.8.16., 3. o. A legutóbb a 2002/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 77., 2002.3.20., 17. o.) módosított irányelv.

([2]) HL L 63., 1979.3.13., 1. o. A legutóbb a 2002/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 77., 2002.3.20., 11. o.) módosított irányelv.

▼B

Nem tekintendő továbbá biztosítási közvetítésnek a más szakmai tevékenységgel összefüggésben esetileg adott tájékoztatás, feltéve hogy annak a tevékenységnek nem az a célja, hogy segítséget adjon az ügyfélnek a biztosítási szerződés megkötésében vagy teljesítésében, illetve nem célja egy biztosítóintézet szakmai kárügyintézésének végzése, a kárrendezés és a szakértői kárbecslés;

4. „a viszontbiztosítási közvetítés” viszontbiztosítási szerződések bemutatásával, ajánlattétellel vagy más biztosítási szerződések megkötésének előkészítésével kapcsolatos tevékenységek, vagy az ilyen szerződések megkötése, illetve közreműködés az ilyen szerződések kezelésében és teljesítésében, különös tekintettel a követelésekre.

Ezek a tevékenységeket nem tekintendők viszontbiztosítási közvetítésnek, amikor azokat egy viszontbiztosító fejti ki vagy olyan viszontbiztosító alkalmazottja, akinek a tevékenységéért a viszontbiztosító felelősséget visel.

Nem tekintendő továbbá viszontbiztosítási közvetítésnek a más szakmai tevékenységgel összefüggésben esetileg adott tájékoztatás, feltéve hogy annak a tevékenységnek nem az a célja, hogy segítséget adjon az ügyfélnek a viszontbiztosítási szerződés megkötésében vagy teljesítésében, illetve nem célja egy viszontbiztosító szakmai kárügyintézésének végzése, sem a kárrendezés és a szakértői kárbecslés;

5. „a biztosítási közvetítő” bármely természetes vagy jogi személy, aki díjazás ellenében kezd vagy folytat biztosítási közvetítést;

6. „a viszontbiztosítási közvetítő” bármely természetes vagy jogi személyt jelent, aki díjazás ellenében kezd vagy folytat viszontbiztosítási közvetítést;

7. „a szerződéses biztosítási közvetítő” azt a személyt jelenti, aki egy vagy több biztosítóintézet számára és nevében biztosításközvetítési tevékenységet végez olyan biztosítási termékek esetében, amelyek nem versenyeznek egymással, azonban nem vesz át díjakat vagy az ügyfélnek szánt összegeket, és akinek a tevékenységéért a saját termékeik tekintetében a megbízó biztosítóintézetek teljes felelősséggel tartoznak.

Bármely személy, amely fő szakmai foglalkozása mellett fejt ki biztosításközvetítési tevékenységet, szerződéses biztosítási közvetítőnek tekintendő, akinek a tevékenységéért a saját termékeik tekintetében egy vagy több biztosítóintézet felelős, ha a biztosítás a szerződéses szakmai tevékenységének keretei között értékesített javak vagy szolgáltatások kiegészítésére szolgál, és a személy nem vesz át díjakat, illetve az ügyfélnek szánt összegeket;

8. „a nagy kockázatok” meghatározása a 73/239/EGK irányelv 5. cikke d) pontja szerint történik;

▼B

9. „székhely szerinti tagállam”:

   a) ha a közvetítő természetes személy, azt a tagállamot jelenti, ahol lakóhelye van, és ahol üzleti tevékenységét folytatja;

   b) ha a közvetítő jogi személy, azt a tagállamot jelenti, ahol annak a létesítő okirat szerinti székhelye található, vagy amennyiben a nemzeti jog szerint nincs ilyen, azt a tagállamot, ahol székhelye található;

10. „a fogadó tagállam” az a tagállam, amelyben egy biztosítási vagy viszontbiztosítási közvetítő fiókteleppel rendelkezik vagy szolgáltatást nyújt;

11. „az illetékes hatóságok” azok a hatóságok, amelyeket mindegyik tagállam a 7. cikknek megfelelően kijelöl;

12. „tartós adathordozó” bármely olyan eszköz, amely lehetővé teszi az ügyfél számára a személyesen neki címzett információk tárolását olyan formában, hogy azok az információ céljainak megfelelő ideig hozzáférhetők legyenek, valamint lehetővé teszi a tárolt információ változatlan formában történő reprodukálását.

    Tartós adathordozók különösen a hajlékonylemezek (floppy), a CD-ROM-ok, a DVD-k és a személyi számítógépek merevlemezei, amelyeken az elektronikus levelezési anyagokat tárolják, azonban nem ilyenek az internetes weboldalak, kivéve ha ezek megfelelnek az első bekezdésben meghatározott követelményeknek;

▼M1

13. A IIIA. fejezet alkalmazásában a „biztosítási alapú befektetési termék”: olyan biztosítási termék, amely lejárati értékkel vagy visszaváltási értékkel rendelkezik, és amelynek lejárati vagy visszaváltási értéke részben vagy egészben, közvetlenül vagy közvetve ki van téve a piaci ingadozásoknak és nem tartalmazza a következőket:

    a) a 2009/138/EK irányelv I. mellékletében (Nem-életbiztosítási ágazatok) felsorolt nem-életbiztosítási termékek;

    b) életbiztosítási szerződések, ha a szerződés alapján a szolgáltatás kizárólag halál esetén, vagy sérülésből, betegségből, vagy fogyatékosságból eredő rokkantságra tekintettel fizethető ki;

    c) olyan nyugdíjelőtakarékossági termékek, amelyek a nemzeti jog alapján elsődleges céljukat tekintve a befektető számára nyugdíjjövedelmet biztosító és a befektetőt bizonyos ellátásokra feljogosító termékként elismert termékek;

    d) a 2003/41/EK vagy a 2009/138/EK irányelv hatálya alá tatozó, hivatalosan elismert foglalkoztatói nyugdíjrendszerek;

▼M1

e) olyan egyéni nyugdíj-előtakarékossági termékek, amelyeknél a nemzeti szabályozás alapján a munkáltató pénzügyi hozzájárulásra kötelezett, és amelyek esetében a munkáltatónak vagy a munkavállalónak nincs választási lehetősége a nyugdíj-előtakarékossági termék vagy szolgáltatója tekintetében.

▼B

II. FEJEZET

A NYILVÁNTARTÁSBA VÉTELRE VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

3. cikk

A nyilvántartásba vétel

(1) A biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítőket a 7. cikk (2) bekezdésének megfelelően saját tagállamuk illetékes hatóságnál nyilvántartásba kell venni.

Az első albekezdés sérelme nélkül a tagállamok meghatározhatják, hogy a biztosítóintézetek és a viszontbiztosítók és más testületek együttműködhetnek az illetékes hatóságokkal a biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítők nyilvántartásba vételében, valamint a 4. cikk követelményeinek az ilyen közvetítők tekintetében történő alkalmazásában. Különösen, a szerződéses biztosítási közvetítőket egy biztosítóintézet vagy a biztosítóintézetek egyesülete által is nyilvántartásba lehet venni az illetékes hatóság felügyelete mellett.

A tagállamoknak nem szükséges alkalmazniuk az első és második albekezdésben említett követelményeket minden olyan természetes személyre, akik egy biztosítóintézettel állnak munkaviszonyban, és biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet folytatnak.

A jogi személyek tekintetében a tagállamok nyilvántartásba veszik az ilyen személyeket, és a nyilvántartásban külön feltüntetik azoknak a természetes személyeknek a nevét, akik a vezetőségen belül a közvetítői üzleti tevékenységért felelősek.

(2) A tagállamok egynél több nyilvántartást hozhatnak létre a biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítők tekintetében, feltéve hogy ők határozzák meg azokat a követelményeket, amelyeknek megfelelően a közvetítőket nyilvántartásba kell venni.

A tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy létrejöjjön egy információs pont, amely lehetővé teszi a gyors és könnyű hozzáférést az ilyen nyilvántartásokban található információkhoz, amelyeket elektronikus úton kell gyűjteni és állandóan frissíteni kell. Ez az információs pont szolgáltatja továbbá az (1) bekezdés első albekezdésében említett illetékes hatóságok azonosító részadatait minden tagállamban. A nyilvántartás ezen kívül megjelöli azt az országot vagy országokat, amelyekben a közvetítő üzleti tevékenységet folytat a letelepedés szabadságára vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó szabályok szerint.

(3) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy biztosítási közvetítők – beleértve a szerződéseseket is – és a viszontbiztosítási közvetítők nyilvántartása a 4. cikkben meghatározott szakmai követelmények betartása mellett történjen.

▼B

A tagállamoknak azt is biztosítaniuk kell, hogy azokat a biztosítási közvetítőket – beleértve a szerződéseseket is – és a viszontbiztosítási közvetítőket, akik már nem teljesítik ezeket a követelményeket, töröljék a nyilvántartásból. A nyilvántartás érvényességét az illetékes hatóságnak rendszeresen felül kell vizsgálnia. Szükség esetén a székhely szerinti tagállam, bármely megfelelő módon tájékoztatja a fogadó tagállamot az ilyen törlésről.

(4) Az illetékes hatóságok elláthatják a biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítőket olyan okmánnyal, amely bármely érdekelt fél számára lehetővé teszi a konzultációt bármely, a (2) bekezdésben említett nyilvántartással (nyilvántartásokkal) abból a célból, hogy ellenőrizni lehessen, hogy azok megfelelő módon nyilvántartásba vannak-e véve.

Ennek az okmánynak tartalmazni kell legalább a 12. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott információkat, továbbá jogi személyek esetében az e cikk (1) bekezdésének negyedik albekezdésében említett természetes személy(ek) nevét.

A tagállamnak meg kell követelnie az okmány visszaszolgáltatását a kibocsátó illetékes hatóságnak akkor, ha az érintett biztosítási vagy viszontbiztosítási közvetítő nyilvántartásba vétele megszűnt.

(5) A nyilvántartásban szereplő biztosítási és viszontbiztosítási közvetítők biztosítás- és viszontbiztosítás-közvetítési tevékenységet a Közösségben mind a letelepedés, mind a szolgáltatásnyújtás szabadsága értelmében kezdhetnek és folytathatnak.

(6) A tagállamoknak biztosítaniuk kell azt, hogy a biztosítóintézetek csak a nyilvántartásban szereplő biztosítási és viszontbiztosítási közvetítők, illetve az 1. cikk (2) bekezdésében említett személyek biztosítás- és viszontbiztosítás-közvetítői szolgáltatásait vegyék igénybe.

4. cikk

Szakmai követelmények

(1) A biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítőknek rendelkezniük kell azzal a megfelelő tudással és képességekkel, amelyet a közvetítő székhelye szerinti tagállam meghatároz.

A székhely szerinti tagállam, tekintettel a biztosítás- és a viszontbiztosítás-közvetítői tevékenységre és az értékesített termékekre kiigazíthatja a tudás és a képességek terén megkövetelt feltételeket, különösen akkor, ha a közvetítő fő szakmai tevékenysége más, mint a biztosítási közvetítés. Ilyen esetekben ez a közvetítő csak abban az esetben folytathat biztosításközvetítői tevékenységet, ha egy biztosítási közvetítő, aki megfelel az e cikkben meghatározott feltételeknek, vagy ha tevékenységéért egy biztosítóintézet teljes felelősséget vállal.

▼B

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a 3. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett esetekben a biztosítóintézetnek ellenőriznie kell azt, hogy a közvetítők tudása és képességei megfelelnek-e az e bekezdés első albekezdésében meghatározott kötelezettségeknek, és szükség esetén az ilyen közvetítők számára képzést kell nyújtani, amely megfelel a közvetítő által értékesítendő termékekkel kapcsolatos követelményeknek.

A tagállamoknak nem szükséges alkalmazniuk az e bekezdés első albekezdésében említett követelményeket minden olyan természetes személyre, akik egy biztosítóintézetnél dolgoznak és biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet folytatnak. A tagállamok biztosítják, hogy az ilyen vállalatok vezetésének ésszerű hányadát alkotó, a biztosítási termékek közvetítésért felelős személyek és minden más személy, aki közvetlenül foglalkozik a biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítéssel, bizonyságát adja, hogy rendelkezik a kötelezettségei ellátásához szükséges tudással és képességekkel.

(2) A biztosítási és a viszontbiztosítási közvetítőknek jó hírnévvel kell bírniuk. Alapkövetelmény, hogy súlyos vagyon elleni vagy más pénzügyi tevékenységgel kapcsolatos bűncselekmények miatt bűnügyi nyilvántartásban vagy bármely más ennek megfelelő nemzeti adattárban nem szerepelnek, valamint korábban nem jelentettek csődöt, kivéve, ha a nemzeti jogszabályoknak megfelelően mentesítették őket.

A tagállamok a 3. cikk (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban engedélyezhetik, hogy a biztosítóintézet ellenőrizze a biztosítási közvetítők jó hírnevét.

A tagállamoknak nem szükséges alkalmazniuk az e bekezdés első albekezdésében említett követelményeket minden olyan természetes személyre, akik egy biztosítóintézetnél dolgoznak és biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet folytatnak. A tagállamok biztosítják, hogy az ilyen biztosítóintézetek vezetőségének tagjai és a személyi állomány minden, a biztosítási vagy viszontbiztosítással közvetlenül foglalkozó tagja megfeleljen ennek a követelménynek.

(3) A biztosítási és viszontbiztosítási közvetítőknek a Közösség egész területére érvényes olyan szakmai felelősségbiztosítással vagy valamilyen hasonló biztosítékkal kell rendelkezniük a szakmai hanyagságból eredő felelősség esetére, amely minden követelés tekintetében eléri a legalább 1 000 000 euró, az évenkénti összes követelés tekintetében az 1 500 000 euró összeget, kivéve ha az ilyen biztosítást vagy hasonló biztosítékot olyan biztosítóintézet, viszontbiztosító vagy más olyan vállalkozás nyújtja, amelynek nevében a biztosítási, vagy viszontbiztosítási közvetítő eljár, vagy amely tekintetében a biztosítási vagy viszontbiztosítási közvetítő az eljárásra felhatalmazással rendelkezik, vagy ha az ilyen vállalkozás teljes felelősséget vállal a közvetítő cselekményeiért.

(4) A tagállamok meghoznak minden szükséges intézkedést az ügyfelek védelmében arra az esetre, ha a biztosítási közvetítő nem képes a díjat a biztosítóintézetnek továbbítani, a követelés összegét továbbítani vagy a díjat a biztosítottnak visszaadni.

▼B

Az ilyen intézkedések a következők lehetnek:

a) olyan jogszabályi vagy szerződésben meghatározott rendelkezések, amelyek következtében az ügyfél által a közvetítőnek fizetett összegeket úgy kell kezelni, mintha azt a biztosítóintézetnek fizették volna be, miközben a biztosítóintézet által a közvetítőnek kifizetett összegeket mindaddig, amíg azokat az ügyfél ténylegesen meg nem kapja nem lehet úgy kezelni, mintha az ügyfélnek fizették volna ki;

b) az a követelmény, hogy a biztosítási közvetítők állandó jelleggel rendelkezzenek olyan pénzügyi teljesítőképességgel, amely eléri a beszedett éves díjak 4 %-át, de legalább 15 000 eurót;

c) az a követelmény, hogy az ügyfelek pénzét szigorúan elkülönített ügyfélszámlákon keresztül kell utalni, és ezeket a számlákat csőd esetén ne lehessen felhasználni más hitelezők kifizetésére;

d) az a követelmény, hogy garanciaalapot kell létrehozni.

(5) A biztosítási és viszontbiztosítási tevékenység gyakorlása megköveteli, hogy az e cikkben meghatározott szakmai követelményeket állandó jelleggel teljesítsék.

(6) A tagállamok szigoríthatják az e cikkben meghatározott követelményeket, és további követelményeket is meghatározhatnak a joghatósági területükön nyilvántartásba vett biztosítási és viszontbiztosítási közvetítőkkel kapcsolatosan.

(7) A 3. és a 4. cikkben említett összegeket rendszeresen felül kell vizsgálni tekintettel az EUROSTAT által közzétett európai fogyasztói árindexben bekövetkezett változásokra. Az első felülvizsgálatra ennek az irányelvnek a hatálybalépésétől számított öt év elteltével kerül sor, majd a következő felülvizsgálatokat az előző felülvizsgálat időpontjától számított öt év múlva kell végrehajtani.

Az összegeket automatikusan kell kiigazítani úgy, hogy az euróban megadott alapösszeget az említett indexnek az irányelv hatálybalépése és az első felülvizsgálat időpontja közötti időszakban vagy az előző felülvizsgálat időpontja és az új felülvizsgálat közötti időszakban bekövetkezett százalékos változásával kell növelni, és a legközelebbi euróban megadott összegre kerekíteni.

5. cikk

A megszerzett jogok fenntartása

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy azok a személyek, akik 2000. szeptember 1-jét megelőzően közvetítői tevékenységet folytattak, és akiket nyilvántartásba vettek, valamint akik rendelkeznek az irányelv által megkövetelthez hasonló szintű képzéssel és tapasztalattal, automatikusan bekerülnek a létrehozandó nyilvántartásba, amennyiben a 4. cikk (3) és (4) bekezdésében meghatározott követelmények teljesülnek.

▼B

6. cikk

Értesítés a más tagállambeli letelepedésről és szolgáltatási tevékenységről

(1) Bármely olyan biztosítási vagy viszontbiztosítási közvetítőnek, aki első alkalommal szándékozik üzleti tevékenységet folytatni egy vagy több tagállamban a szolgáltatásnyújtás vagy a letelepedés szabadsága szerint, erről értesítenie kell a hazai tagállam illetékes hatóságait.

Az ilyen bejelentéstől számított egy hónapos időszakon belül ezeknek az illetékes hatóságoknak tájékoztatniuk kell a fogadó államok illetékes hatóságait, hogy azok tudomást szerezzenek a biztosítási vagy a viszontbiztosítási közvetítő szándékáról, és ezzel egy időben tájékoztatniuk kell az érintett közvetítőt is.

A biztosítási vagy viszontbiztosítási közvetítő üzleti tevékenységét egy hónappal azt az időpontot követően kezdheti el, hogy hazai tagállama illetékes hatóságai értesítették őt a második albekezdésben említett értesítésről. Ugyanakkor a közvetítő azonnal megkezdheti üzleti tevékenységét, ha a fogadó tagállam nem kívánja, hogy erről a tényről tájékoztassák.

(2) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot arról, ha az (1) bekezdésnek megfelelően tájékoztatást kívánnak kapni. A Bizottság minden tagállamnak értesítést küld erről.

(3) A fogadó tagállam illetékes hatóságai megteszik a szükséges lépéseket, hogy biztosítsák azoknak a feltételeknek a megfelelő közzétételét, amelyek mellett az érintett üzleti tevékenységet, a közjó érdekében, a területükön folytatni lehet.

7. cikk

Az illetékes hatóságok

(1) A tagállamok kijelölik az irányelv végrehajtására felhatalmazott illetékes hatóságokat. Erről tájékoztatják a Bizottságot, megjelölve az ilyen feladatok megosztását.

(2) Az (1) bekezdésben említett hatóságok lehetnek közhatóságok vagy a hazai jog által elismert testületek vagy olyan közhatóságok, amelyeket a hazai jog kifejezetten erre a célra hatalmaz fel. Ezek nem lehetnek biztosítóintézetek vagy viszontbiztosítók.

(3) Az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell mindazokkal a hatáskörökkel, amelyek feladataik ellátásához szükségesek. Amennyiben a tagállam területén egynél több illetékes hatóság van, akkor a tagállam biztosítja azt, hogy ezek a hatóságok olyan szorosan működjenek együtt, hogy megfelelő feladataikat hatékonyan tudják végrehajtani.

▼B

8. cikk

Szankciók

(1) A tagállamoknak megfelelő szankciókról kell gondoskodniuk arra az esetre, ha a biztosítás- vagy viszontbiztosítás-közvetítői tevékenységet folytató személy nem szerepel az egyik tagállam nyilvántartásában és az 1. cikk (2) bekezdésében sem említik.

(2) A tagállamoknak megfelelő szankciókról kell gondoskodniuk azokra a biztosítóintézetekre vagy viszontbiztosítókra nézve, amelyek olyan biztosítás- vagy viszontbiztosítás-közvetítői tevékenységet folytató személyt alkalmaznak, aki nem szerepel az egyik tagállam nyilvántartásában, és az 1. cikk (2) bekezdésében sem említik.

(3) A tagállamoknak megfelelő szankciókról kell gondoskodniuk arra az esetre, ha a biztosítási közvetítő vagy a viszontbiztosítási közvetítő nem felel meg az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti szabályoknak.

(4) Ez az irányelv nem érinti a fogadó tagállamok azon jogosultságát, hogy a területükön elkövetett, a közérdek érdekében elfogadott jogi vagy közigazgatási rendelkezésekkel ellentétes szabálytalanságok megelőzésére vagy büntetésére megfelelő intézkedéseket fogadjanak el. Ez kiterjed annak lehetőségére, hogy az elkövető biztosítási közvetítőt vagy viszontbiztosítási közvetítőt meggátolják bármely, területükön belüli további tevékenységben.

(5) Minden a biztosítási vagy a viszontbiztosítási közvetítő tevékenységével kapcsolatos szankciót vagy korlátozó intézkedést megfelelően meg kell indokolni, és azt közölni kell az érintett közvetítővel. Minden ilyen intézkedéssel szemben bírósághoz lehet fordulni abban a tagállamban, amelyben azt meghozták.

9. cikk

A tagállamok közötti információcsere

(1) A különböző tagállamok illetékes hatóságai együttműködnek abból a célból, hogy biztosítsák az irányelv rendelkezéseinek megfelelő alkalmazását.

(2) Az illetékes hatóságok kicserélik információikat azon biztosítási közvetítők és viszontbiztosítási közvetítők tekintetében, amelyek a 8. cikk (3) bekezdésében említett szankciók vagy a 8. cikk (4) bekezdésében említett intézkedések címzettjei, és az ilyen információ feltehetőleg az ilyen közvetítők nyilvántartásból történő törléséhez vezet. Az illetékes hatóságok az egyik hatóság kérésére bármely vonatkozó információt is kicserélhetnek.

▼B

(3) Minden olyan személy, aki ezzel az irányelvvel kapcsolatos információt kap vagy ad át szakmai titoktartásra kötelezett ugyanolyan módon, ahogyan azt az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységekre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról, valamint a 73/239/EGK és 88/357/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv ([1]) (harmadik nem életbiztosítási irányelv) 16. cikke és a közvetlen életbiztosítási tevékenységekre vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról, valamint a 79/267/EGK és a 90/619/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. november 10-i 92/96/EGK tanácsi irányelv ([2]) (harmadik életbiztosítási irányelv) 15. cikke meghatározza.

10. cikk

Panaszok

A tagállamok gondoskodnak olyan eljárások kialakításáról, amelyek lehetővé teszik az ügyfelek és más érdekelt felek, különösen a fogyasztói szövetségek számára, hogy a biztosításközvetítőkkel és a viszontbiztosítás-közvetítőkkel kapcsolatban panaszt jelentsenek be. A panaszokra minden esetben válaszolni kell.

11. cikk

A bíróságon kívüli jogorvoslat

(1) A tagállamoknak elő kell segíteniük olyan megfelelő és hatékony panasz és jogorvoslati eljárások kialakítását, amelyek a biztosításközvetítők és az ügyfelek közötti viták nem bírósági úton történő rendezését szolgálják, felhasználva e célra – adott esetben – a már létező testületeket.

(2) A tagállamoknak ösztönözniük kell ezeket a testületeket a határon túlnyúló viták megoldásában való részvételre.

III. FEJEZET

A BIZTOSÍTÁSI KÖZVETÍTŐKRE VONATKOZÓ TÁJÉKOZTATÁSI KÖVETELMÉNYEK

12. cikk

A biztosítási közvetítő által nyújtandó tájékoztatás

(1) Bármely első biztosítási szerződés megkötése előtt, és szükség szerint annak módosításakor vagy megújításakor a biztosítási közvetítőnek legalább a következő információkat kell megadnia az ügyfelek részére:

a) személyazonossága és címe;

b) a nyilvántartás, amelyben szerepel, és az a mód, ahogyan nyilvántartásba vételét ellenőrizni lehet;

c) közvetlenül vagy közvetve résztulajdonos-e, aki a szavazati jogok vagy a tőke több mint 10 %-át birtokolja az adott biztosítóintézetben;

([1]) HL L 228., 1992.8.11., 1. o. A legutóbb a 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 290., 2000.11.17., 27. o) módosított irányelv.

([2]) HL L 360., 1992.12.9., 1. o. A legutóbb a 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított irányelv.

▼B

d) az adott biztosítóintézet vagy az adott biztosítóintézet anyavállalata résztulajdonosa-e, amely a szavazati jogok vagy a tőke több mint 10 %-át birtokolja a biztosítási közvetítőben;

e) a 10. cikkben említett eljárások, amelyek lehetővé teszik az ügyfeleknek és más érdekelt feleknek panaszok bejelentését a biztosítási közvetítővel és a viszontbiztosítási közvetítővel kapcsolatban, illetve adott esetben a 11. cikkben említett bíróságon kívüli panasz és jogorvoslati eljárások.

Ezen kívül a biztosítási közvetítőnek tájékoztatnia kell az ügyfelet az adott szerződéssel kapcsolatban arról, hogy:

i. a (2) bekezdésbeli, a tisztességes elemzésre vonatkozó kötelezettsége alapján ad-e tanácsot; vagy

ii. szerződési kötelezettsége van-e arra, hogy kizárólagosan egy vagy több biztosítóintézet számára fejtsen ki biztosításközvetítői üzleti tevékenységet. Ebben az esetben, az ügyfél kérésére meg kell adnia ezen biztosítóintézetek nevét; vagy

iii. nincs szerződési kötelezettsége arra, hogy kizárólagosan egy vagy több biztosítóintézet számára fejtsen ki biztosításközvetítői üzleti tevékenységet, és nem a (2) bekezdésbeli, a tisztességes elemzésre vonatkozó kötelezettsége alapján nyújt tanácsot. Ebben az esetben, az ügyfél kérésére meg kell adnia azon biztosítóintézetek nevét, amelyekkel üzleteket köthet és köt.

Azokban az esetekben, amikor csupán az ügyfél kérésére nyújtanak információkat, az ügyfelet tájékoztatni kell arról, hogy joga van ilyen tájékoztatást kérni.

(2) Amikor a biztosítási közvetítő arról tájékoztatja az ügyfelet, hogy tisztességes elemzés alapján ad tanácsot, akkor ahhoz, hogy a szakmai követelményeknek megfelelően tehessen ajánlatot egy olyan biztosítási szerződés tekintetében, amely megfelel az ügyfél szükségleteinek, köteles olyan tanácsot adni, amely a piacon elérhető biztosítási szerződések elég nagy számának elemzésén alapul.

(3) Bármely meghatározott szerződés megkötése előtt a biztosítási közvetítőnek tisztáznia kell legalább – különösen az ügyfél által adott tájékoztatás alapján – az ügyfél szükségleteit és igényeit, valamint az ügyfélnek, egy bizonyos termék tekintetében adott tanács indokait. Ezek a részletek a javasolandó biztosítási szerződés bonyolultságától függően változnak.

▼B

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdésben említett tájékoztatást nem szükséges megadni, amikor a biztosítási közvetítő nagy kockázatokról szóló biztosítást közvetít, vagy a viszontbiztosítási közvetítők által történő közvetítés esetében.

(5) A tagállamok fenntarthatnak vagy elfogadhatnak szigorúbb rendelkezéseket az (1) bekezdésben említett tájékoztatási követelmények tekintetében, feltéve hogy az ilyen rendelkezések összhangban vannak a közösségi joggal.

A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az (1) bekezdésben megállapított nemzeti rendelkezésekről.

A Bizottság annak érdekében, hogy minden megfelelő módon biztosítsa az átláthatóság magas szintjét, gondoskodik arról, hogy a nemzeti szabályokról megkapott információkat a fogyasztókkal és a biztosítási közvetítőkkel ugyancsak közöljék.

13. cikk

Tájékoztatási feltételek

(1) A 12. cikk értelmében az ügyfélnek szóló minden tájékoztatást az alábbiak szerint kell közölni:

a) papíron vagy bármely, az ügyfél számára rendelkezésre álló tartós hordozó útján;

b) világosan és pontosan, az ügyfél számára érthetően;

c) az említett állam hivatalos nyelvén vagy bármely más, a felek megegyezése szerinti nyelven.

(2) Az (1) bekezdés a) pontjától való eltérésként a 12. cikkben említett tájékoztatást szóban is meg lehet adni, ha azt az ügyfél kéri, vagy azonnali fedezetre van szükség. Ezekben az esetekben a tájékoztatást az (1) bekezdésnek megfelelően a biztosítási szerződés megkötése után azonnal meg kell adni az ügyfélnek.

(3) Telefonon történő értékesítés esetében az ügyfélnek adott előzetes tájékoztatásnak összhangban kell lennie a fogyasztói pénzügyi szolgáltatások távértékesítésére vonatkozó közösségi szabályokkal. Ezen túl, a tájékoztatást az (1) bekezdésnek megfelelően a biztosítási szerződés megkötése után azonnal meg kell adni az ügyfélnek.

▼M1

IIIA. FEJEZET

TOVÁBBI FOGYASZTÓVÉDELMI ELŐÍRÁSOK A BIZTOSÍTÁSI ALAPÚ BEFEKTETÉSI TERMÉKEKKEL KAPCSOLATBAN

13a. cikk

Hatály

A 2. cikk (3) bekezdésének második albekezdésében foglalt kivételre figyelemmel e fejezet további követelményeket határoz meg a biztosításközvetítői tevékenységekre és a biztosítók által végzett közvetlen értékesítésekre vonatkozóan, ha azok biztosítási alapú befektetési termékek értékesítésével kapcsolatosak. E tevékenységekre a továbbiakban a biztosításforgalmazási tevékenységek kifejezés utal.

▼M1

13b. cikk

Az összeférhetetlenségek megelőzése

A biztosítási közvetítőnek vagy a biztosítónak hatékony szervezeti és adminisztratív megoldásokat kell fenntartania és működtetnie annak biztosítása céljából, hogy a 13c. cikkben meghatározott, az ügyfelek érdekeit kedvezőtlenül érintő összeférhetetlenségek megelőzése érdekében minden ésszerű intézkedés meghozatalra kerüljön.

13c. cikk

Összeférhetetlenség

(1) A tagállamok előírják a biztosítási közvetítők és biztosítók számára, hogy azok minden megfelelő lépést tegyenek meg minden olyan összeférhetetlenség azonosítására és kezelésére, amely közöttük – ideértve a vezetőiket, alkalmazottaikat és függő ügynökeiket vagy bármely, hozzájuk ellenőrzés révén közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódó személyt – és ügyfeleik között, vagy valamely ügyfelük és egy másik ügyfelük között a biztosításforgalmazási tevékenységek folytatása során keletkezik.

(2) Amennyiben a biztosítási közvetítők és biztosítók által a 13b. cikknek megfelelően létrehozott, az összeférhetetlenség kezelésére irányuló szervezeti vagy igazgatási szabályok nem elegendőek ahhoz, hogy megfelelő megbízhatósággal garantálják az ügyfelek érdekeit sértő kockázatok megelőzését, a biztosítási közvetítőnek és biztosítónak világosan tájékoztatnia kell az ügyfelet az összeférhetetlenség általános jellegéről és/vagy forrásairól, mielőtt elvállalná, hogy üzleti tevékenységet végez számára.

(3) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 13e. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az alábbi célokból:

a) azon lépések meghatározása, amelyek megtétele a biztosításforgalmazási tevékenységek végzése során ésszerűen elvárható a befektetési vállalkozásoktól az összeférhetetlenség megállapítása, megelőzése, kezelése és közlése érdekében;

b) megfelelő kritériumok megállapítása azon összeférhetetlenségi formák meghatározásához, amelyek fennállása sértheti a biztosítási közvetítő vagy a biztosító ügyfeleinek vagy potenciális ügyfeleinek érdekeit.

13d. cikk

Általános elvek és az ügyfelek tájékoztatása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a biztosításforgalmazási tevékenység folytatása során a biztosítási közvetítő vagy biztosító becsületes, tisztességes és szakszerű módon tevékenykedjen az ügyfelek legjobb érdekében.

▼M1

(2) A biztosítási közvetítő vagy a biztosító által ügyfeleihez vagy potenciális ügyfeleihez eljuttatott minden információnak – beleértve a marketingközleményeket is – tisztességesnek, világosnak és egyértelműnek kell lennie. A marketingközlemények marketingjellegének világosan felismerhetőnek kell lennie.

(3) A tagállamok betilthatják az olyan díjazás, jutalék vagy bármiféle pénzbeli juttatás elfogadását vagy átvételét, amelyet valamely harmadik fél vagy egy harmadik fél nevében eljáró személy fizet vagy biztosít a biztosítási alapú befektetési termékek ügyfelek számára történő forgalmazásával összefüggésben.

13e. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit e cikk határozza meg.

(2) A Bizottság 2014. július 2-től határozatlan időre felhatalmazást kap a 13c. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 13c. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot e jogi aktus elfogadásáról.

(5) A 13c. cikk alapján elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az értesítést követő három hónapos határidő leteltéig sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt kifogást a felhatalmazáson alapuló jogi aktus ellen, vagy ha az Európai Parlament és a Tanács a határidő leteltét megelőzően egyaránt arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem emel kifogást. Ezen időtartam az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére három hónappal meghosszabbodik.

▼B

IV. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

14. cikk

A bírósághoz fordulás joga

A tagállamoknak biztosítaniuk kell azt, hogy az irányelvnek megfelelően elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján a biztosítási közvetítő, a viszontbiztosítási közvetítő vagy egy biztosítóintézet vonatkozásában hozott döntések tekintetében bírósághoz lehessen fordulni.

▼B

15. cikk

Hatályon kívül helyezés

A 77/92/EGK irányelv a 16. cikk (1) bekezdésében említett időponttól hatályát veszti.

16. cikk

Átmeneti rendelkezések

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2005. január 15. előtt megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Ezekben az intézkedésekben hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseik szövegét, amelyeket az irányelv által szabályozott területeken fogadnak el. Az ilyen értesítéseknek egy táblázatot kell tartalmazniuk az irányelvnek megfelelő nemzeti rendelkezésekről.

17. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

18. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.